

Care sfinți vor fi în necazul cel mare? – John Nelson Darby

Versete călăuzitoare: Ieremia 30.7; Daniel 12.1; Matei 24.21; Marcu 13.19; Apocalipsa 3.10; 7.14

Va fi un necaz la sfârșit, un timp care nu a mai existat până acum, până când Domnul va veni și va aduce eliberarea. Deci, unde găsim pasajele din Scriptură care ne vorbesc despre un astfel de necaz? Nu am cunoștință de niciunul în afară de următoarele: Ieremia 30.7; Daniel 12.1; Matei 24.21; Marcu 13.19; (Luca nu vorbește nici de necazul cel mare, nici de urâciunea pustiirii). Putem adăuga pasajele mai generale din Apocalipsa 3.10 și Apocalipsa 7.14. Dar primele patru pasaje dovedesc în mod clar că va fi un timp de necaz care nu a mai fost niciodată sau, după cum spune Marcu, „așa cum nu a mai fost de la începutul creației pe care a creat-o Dumnezeu, și niciodată nu va mai fi”. Pasajele din Apocalipsa, după cum vom vedea, se îndreaptă spre o sferă mai largă decât cea anterioară. Dar pentru că vorbesc despre un necaz mare, le-am citat, desigur, și pe ele. Deci va fi un mare necaz.

Cealaltă parte a întrebării este încă deschisă: Vom fi noi, cei care alcătuim Biserica (Adunarea), în acel necaz?

Ieremia 30.7: Vai, pentru că mare este ziua aceea! Nici una nu este asemenea ei; și este timp de necaz pentru Iacov; dar el va fi salvat din el.

Răspunsul la această întrebare trebuie căutat în pasajele din Scriptură care vorbesc despre necaz. Primul dintre acestea, Ieremia 30.7, descrie foarte clar cine va fi afectat: „Este un timp de necaz pentru Iacov; dar el va fi salvat din el”. Acest timp de necaz, care nu a mai fost niciodată și nici nu va mai fi vreodată - astfel încât nu pot fi două - este timpul necazului lui Iacov. Nimic nu poate fi mai clar.

Daniel 12.1: Și, în timpul acela, se va ridica Mihail, căpetenia cea mare, care stă pentru fiii poporului tău; și va fi un timp de strâmtorare cum n-a fost niciodată de când există o națiune, până în timpul acela. Și, în timpul acela, poporul tău va fi salvat, oricine va fi găsit scris în carte.

Următorul pasaj este Daniel 12.1, care arată că este vorba de necazul poporului lui Daniel. Întreaga profeție descrie ceea ce se va întâmpla cu poporul lui Daniel în zilele din urmă (Daniel 10.14). Mihail (compară cu Daniel 10.21) va lua apărarea acestui popor și, așa cum spusese Ieremia, îl va izbăvi (adică rămășița aleasă consemnată în carte). Așadar, mărturia lui Daniel este foarte clară. Necazul este necazul poporului lui Daniel.

Acest lucru este cu atât mai remarcabil cu cât ne conduce direct la Matei, unde Domnul Însuși vorbește despre acest timp și același eveniment, folosind expresiile lui Daniel și menționându-l pe nume, precum și declarațiile ulterioare:

Matei 24.21: Pentru că atunci va fi necaz mare, așa cum nu a fost de la începutul lumii până acum, nici nu va mai fi vreodată.

Compară, de asemenea, Matei 24.15 cu Daniel 12.11. Cei din Iudeea trebuie să fugă în munți. Cei care se află pe acoperișul casei nu trebuie să coboare pentru a lua ceva. Urâciunea, care provoacă pustiirea, este în locul sfânt. Ei ar trebui să se roage ca fuga lor să nu fie în sabbat. „Se vor ridica falși Hristoși și falși profeți” și îi vor înșela cu speranțele pe care le nutrește poporul iudeu. Totul este legat de loc și iudaic - nu are nicio legătură cu speranțele bazate pe întâlnirea cu Hristos în văzduh. „Carnea” va fi „salvată”, adică viața va fi păstrată pe pământ.

Marcu se referă în mod evident la același eveniment în termeni aproape identici:

Marcu 13.19: În zilele acelea va fi necaz așa cum n-a mai fost de la începutul creației pe care a creat-o Dumnezeu, până acum, și niciodată nu va mai fi.

Deci aceste pasaje, care vorbesc despre necazul incomparabil, se aplică în mod specific la Iacov, Ierusalim și Iudeea, și nu la Biserică. Este o ordine și o sferă a lucrurilor foarte diferită de cea a Bisericii. Există două pasaje, despre care am spus că sunt mai generale: Apocalipsa 3.10 și Apocalipsa 7.14:

Apocalipsa 3.10: Pentru că ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care va veni peste tot pământul locuit, ca să-i încerce pe cei care locuiesc pe pământ.

Apocalipsa 7.14: Și i-am spus: „Domnul meu, tu știi”. Și mi-a spus: „Aceștia sunt cei care vin din necazul cel mare și ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului”.

Se aplică acestea la Biserică? În Apocalipsa 3.10 citim: „Pentru că ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care va veni peste tot pământul locuit, ca să-i încerce pe cei care locuiesc pe pământ.” Astfel, Bisericii i se spune că ea va fi ferită de acel ceas care va veni pentru a-i ispiti pe ceilalți.

Așadar, Scripturile declară că acest necaz incomparabil este pentru Iacov și că, atunci când se vorbește despre timpul încercării, se explică în cuvântul adresat Bisericii că cei credincioși vor fi păziți de el. Apocalipsa 7.14 poate părea mai dificil, dar mărturisește același adevăr. Pentru că bătrânii sunt persoane diferite, ei nu ies din necazul cel mare. Unul dintre bătrâni îi explică lui Ioan cine sunt cei care vin din necazul cel mare; ei sunt o clasă de persoane diferită de cei din care face parte el. Bătrânii încoronați nu sunt deloc asociați cu necazul, deoarece ei indică pe alții care vor ieși din el.

Un alt pasaj, și anume Apocalipsa 12, deși nu folosește termenul de necaz, vorbește totuși despre timpul în care acesta va avea loc și confirmă în mod izbitor același adevăr. Când satan și îngerii săi vor fi înfrânți de Mihail, acesta va fi aruncat pe pământ. El are o mare furie, știind că are puțin timp la dispoziție, și o urmărește pe femeie.

Care este, deci, consecința acestui eveniment atât de important pentru cei care îl sărbătoresc? Că încercarea sfinților cerești s-a încheiat și că pentru locuitorii pământului și ai mării începe încercarea în forma sa cea mai teribilă, deoarece satan a fost aruncat acolo. Se spune aici: „Acum a venit mântuirea și puterea și Împărăția Dumnezeului nostru și autoritatea Hristosului Său; pentru că a fost aruncat afară acuzatorul fraților noștri, cel care-i acuza înaintea

Dumnezeului nostru zi și noapte; și ei l-au învins datorită sângelui Mielului și datorită cuvântului mărturiei lor și nu și-au iubit viața, până la moarte. De aceea bucurați-vă, ceruri, și voi, care locuiți în ele! Vai de voi, pământ și mare, pentru că diavolul a coborât la voi, cuprins de mânie mare, știind că are puțin timp”. Acum nu spun că acesta este momentul răpirii, dar cred că ea este inclusă în copilul care a fost răpit. Dar din momentul în care începe marea mânie a lui satan pentru o perioadă de trei ani și jumătate, se sărbătorește eliberarea completă a sfinților cerești de sub puterea lui și marea lor bucurie de a nu fi expuși la această ultimă perioadă a mâniei lui satan. Acest capitol confirmă pe deplin eliberarea Bisericii din ultima și teribila perioadă de încercări. Sunt convins că întreaga învățătură și structură a Apocalipsei confirmă același adevăr.

Am constatat că pasaje care vorbesc despre necaz se aplică mai întâi la iudei, pe de o parte, și exclud Biserica din el, pe de altă parte. Nu văd cum un astfel de lucru poate fi prezentat mai clar prin Scripturi.

Titlul original: „What Saints will be in the Tribulation?”
din *Collected Writings of J.N. Darby*, vol. 11, pag. 110-113.